

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 139 – juliol 2015

Ell és el teu germà

En el context dels fets que han esdevingut últimament, és bo que fem una reflexió a la llum de l'evangeli i d'aquelles paraules de Jesús: «Vaig ser foraster i em vau acollir». Una reflexió ben sincera i humil de com ens deixem afectar pel dolor, per la situació dels altres, de qualsevol altre, el de lluny o de prop, fins a quin punt som capaços de posar-nos en el lloc de l'altre.

En aquests moments històrics la fraternitat humana necessita ser redescoberta, estimada, experimentada, anunciada i demostrada. És l'amor entregat de Déu per cadascun dels humans el que ens permet acceptar i viure plenament la fraternitat.

Aquesta fraternitat Jesús la fa present en la història quan ens

revela Déu com el Pare de tots, que estima entranyablement tot el que ha creat; d'Ell ha rebut la missió de portar la bona nova als pobres, als petits, l'alliberament als oprimits i fer triomfar la justícia com a signe d'aquest amor per a tots.

*Però Jesús aporta una raó nova i definitiva, **identifica l'amor a Déu amb l'amor a la persona humana**: «tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu». La gran novetat de Jesús és que fa, d'aquests homes menyspreats i marginats, «els seus germans».*

Quan trec la comunió amb un altre, quan ignoro o menyspreo un germà, trec la comunió amb Déu, l'ignoro, el menyspreo a Ell. Aquesta és la raó última de

la fraternitat cristiana, i per això la comunitat és el lloc de la comunió viscuda en l'amor entre els germans, que s'estén a tothom. Tots compartim el mateix origen, naturalesa i dignitat.

Personalment, com ens sentim interpel·lats per tantes situacions de violència, d'immigrants sense papers, de persones víctimes de l'explotació, d'injustícies socials, de pobresa, de marginació i solitud...? Però potser ens cal, abans que tot, una actitud sincera de

conversió interior, posar-nos davant de Crist sofrent, en el silenci i la pregària, i d'aquí en sortirà una mirada nova cap a tants germans que sofreixen privats de llibertat, de dignitat. Aleshores serem capaços de veure en ells la carn sofrent de Crist, Déu mateix que es fa visible a través dels rostres dels qui ell mateix anomena «els germans meus més petits»..

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

Al llarg d'aquest curs, tal com es va decidir, un bon grup de la comunitat cristiana i algunes monges ens hem reunit diverses vegades després de l'Eucaristia. Després d'un senzill esmorzar que han portat espontàniament alguns de nosaltres, hi ha hagut un intercanvi de temes relacionats sobretot amb la celebració de l'Eucaristia. S'han fet propostes importants, com la de millorar la megafonia de l'església, que ja s'ha realitzat, i també d'altres com fer un curs de lectors per millorar la proclamació de la Paraula o agilitzar i facilitar aspectes pràctics de la celebració. Es va demanar també més informació pel que fa a l'economia: informar amb temps de les col·lectes que es faran, donar més sovint l'estat de comptes.

Es va proposar també que un grup més reduït tingués cura de preparar les reunions i les altres activitats que es realitzen. L'hem anomenat Grup Promotor, i val a dir que ho ha fet molt bé i amb molt d'interès.

Durant l'última trobada vàrem convidar el pare Agustí Goytisolo, jesuïta, amic de molts anys de la comunitat, que actualment és a Burkina Faso. Ens va explicar el seu projecte i ens va impactar sobretot l'esforç que està fent per tal que els nens puguin tenir accés a l'escola, cosa que poden fer amb

l'aportació de deu euros per nen a l'any. Ens hem proposat per al curs vinent dipositar una guardiola amb un rètol ben visible per als qui vulguin i puguin col·laborar-hi aportant els deu euros.

UNA SORTIDA DE LA COMUNITAT REEIXIDA

El dissabte dia 6 de juny vam efectuar la sortida de comunitat. La podríem dividir en dues parts: la primera va consistir en la visita a la Seu d'Ègara, a Terrassa, amb les tres magnífiques esglésies romàniques que visitàrem una per una amb el guiatge de l'Angelina Solà.

L'edifici més valuós és el baptisteri episcopal del segle v, veritable joia de la corona. En un audiovisual ens férem càrrec de la vida cristiana d'aquell primer bisbat i del conjunt dels vestigis arqueològics que permeten veure la residència episcopal, amb les seves capelles, la catedral de Santa Maria de tres naus, l'edifici mortuori de Sant Miquel, una edificació molt ben conservada que eleva l'esperit, la parròquia actual de Sant Pere, amb el magnífic retaule petri del segle vi, i, finalment, el camp de les ànimes amb sepultures que van del segle vi al ix.

La segona part se centrà en el monestir de Lluçà que dóna nom a la comarca del Lluçanès. En arribar-hi, vam dinar en un restaurant on no sabies si era millor el menú (tot fet de peix, fins i tot les postres!) o el servei, d'una amabilitat extrema, i amb un sol cambrer! Un lloc per tornar-hi.

Acabat l'àpat, ja a l'església del monestir, avui temple parroquial, vam atendre les explicacions dels diversos elements del frontal d'altar que és una còpia, ja que l'original es troba al Museu Episcopal de Vic. Acabades les explicacions del guia, ens mobilitzàrem per crear un espai on tots ens veiéssim i poguéssim presentar-nos i expressar què ens motivava Sant Pere de les Puel·les. Un seguit de vivències, algunes molt emotives. Va cloure la reunió amb la comunió amb el Pa consagrat anteriorment a la mateixa parròquia i amb el cant de fraternitat: *On hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu.*

La tornada, amb més cants ja dins l'autocar, deixava palès que havíem gaudit d'una jornada molt reeixida.

FRANCESC CLUA

CURS DE LECTORS

Per participar degudament en la celebració de la Eucaristia cal que els lectors tinguin consciència del seu caràcter ministerial, participant de ple en la celebració eucarística com a proclamadors de la paraula de Déu.

Suposa, per descomptat, comprensió del text i voluntat de beneficiar els presents (oïdors) del caràcter sacramental que hi ha en la proclamació. Això postula que el conjunt de condicions perquè passi el text de la fredor de la lectura a la calidesa de la entesa es compleixi. Cal, per tant, tenir compte de la pròpia figura, la musicalitat, la pausa i la lentitud.

Entre el 22 de febrer i el 17 de maig es van fer, després de missa, cinc sessions de mitja hora on, tot rellegint les lectures del dia, s'aprofundí el que s'ha dit en els paràgrafs anteriors

RICARD PEDRALS

Record de la mare

Teresa Massana i Solà

El passat 5 de juny, moria la nostra mare Teresa Massana i Solà. Molts de la comunitat, havíeu conegut i tractat la mare des de fa molts anys.

La mare va viure una infància intensa en què la vida de la seva família va estar marcada per les circumstàncies de la Guerra Civil. Amb només deu anys va haver de fer llargues estades fora de casa, ja que el seu barri, pròxim al port de Barcelona, era una de les zones més castigades pels bombardeigs.

Després de la guerra, amb només tretze anys, va començar a festejar amb el nostre pare, al qual coneixia de la parròquia dels Sants Just i Pastor. Quan tenia vint-i-tres anys es va casar amb el pare, i fruit del matrimoni foren els sis fills que van tenir. La mare vivia a fons la maternitat i la vida en família fins que, als quaranta-tres anys, va veure truncada aquesta etapa amb la mort del pare després d'una llarga malaltia, el dimarts sant de 1969.

La mare visqué la mort del pare amb molta serenitat i enteresa, i això va ser possible, entre altres raons, per la necessitat de tirar endavant els

sis fills. A més, sempre va tenir molt present les paraules que el nostre pare li digué poc abans de morir, i que ella recollí en un escrit: «[...] estigueu sempre alegres i contents; [...] que sempre hi hagi alegria». Aquest va ser el gran paper de la mare que, de sobte, va haver d'afrontar la vida sola amb sis fills, el més gran dels quals tenia 18 anys i el més petit sis. També va tenir el suport del monestir de Montserrat on tres dels fills van formar part de l'escolania.

El 1972, any que ja no tenia cap fill a l'escolania, li van parlar a la mare de la comunitat del monestir de Sant Pere de les Puel·les. Aquí la mare es va trobar molt acollida tant personalment com també espiritualment. Des d'aleshores s'integrà a la comunitat laica. La mare va ser una persona d'una fe profunda, viscuda amb intensitat a través del grup que portava la Clara Farnés i del grup de la Fraternitat de Vídues amb qui compartia les seves vivències.

La mare va anar veient com anava creixent la família, amb els fills que s'anaven casant i l'arribada dels catorze néts i dels sis besnéts.

També va haver d'afrontar circumstàncies doloroses amb la mort d'en Joan, fill de la Maria Teresa, de només cinc mesos d'edat; i la de la mort del nostre germà, en Jordi, ara fa gairebé tretze anys quan només en tenia quaranta-quatre i en unes circumstàncies gairebé idèntiques a les de la mort del nostre pare als quaranta-sis anys.

Des d'aleshores, l'energia i la vitalitat de la mare es van anar apagant, malgrat que els néts i els besnéts sempre la recordaran com l'àvia Teresa que els cantava i ballava les cançons que de ben petita havia après de Joan Llongueres i que els explicava aquells contes on els personatges més dolents acabaven convertint-se en bons.

Els darrers temps, quan compartia alguns dies amb els fills ens exposava alguns dubtes i reflexions que li venien al cap sobre els aspectes més difícils de la transcendència després de la mort. El desig de retrobar el seu estimat Josep, el nostre pare, i completar el camí de la felicitat iniciat amb ell la movien a no témer la mort, que ha afrontat com un pas més de la seva existència. Amb temença, però sense por. Amb la il·lusió i la certesa d'haver deixat en herència una família que, per damunt de tot, ha sabut mantenir unida en l'amor.

FAMÍLIA GARRIGOSA MASSANA

Des de la Fraternitat

Sentim la necessitat d'una sòlida formació permanent: per tal d'encaminar-nos millor cap el desig, el coneixement i l'aprofundiment del Crist, en l'escolta de tot allò que Déu vol per a nosaltres, a nivell personal i comunitari. En l'escolta de la paraula que ens fou adreçada, inicialment, en el baptisme quan el Pare ens va fer fills en el Fill, vam ser segellats en l'Esperit d'amor i tot el nostre cos va ser il·luminat pel senyal de la Creu.

Pautes de vida de la Fraternitat, capítol 7è

Durant el curs 2014-2015 la Fraternitat ha tingut els seus encontres formatius, de pregària i de convivència, mensualment.

Vàrem començar a fer una reflexió seriosa sobre l'exhortació apostòlica, *La joia de l'Evangelí*, del papa Francesc. Aquest treball ens ha comportat la dedicació plena durant cinc de les nostres trobades perquè la seva lectura ha estat molt enriquidora.

També hem realitzat dues sortides de cap de setmana: la primera al monestir de Montserrat on el pare Lluís Planas ens va fer l'exposició sobre el capítol LIII de la Regla de sant Benet, «Com s'ha d'acollir als forasters», amb l'intent que cadascú de nosaltres ho apliquéssim a la pròpia situació. La segona sortida va ser al santuari de Santa Maria de Puiggraciós on la germana Maria Dolores Martín, del monestir de Sant Benet, ens va donar una valuosa conferència: «Caminant amb la saviesa dels místics russos». I, a més, «Sant Benet i l'espiritualitat de l'Orient Mitjà».

Durant aquestes trobades hem compartit vida personal, hem celebrat efemèrides assenyalades, hem fet fraternitat.

Quan aquesta vinculació és viscuda com un arrelament i un compromís, som portats a fer el camí junts, tot sortint així del nostre individualisme i aïllament, per viure en el convenciment de pertànyer a un col·lectiu, família o comunitat cristiana.

Pautes de vida. Introducció. Últim paràgraf

JAUME CASTELLÓ

Testimoniatge

GREGOIRE AHONGBANON

La seva història va aparèixer a la televisió el novembre 2011 amb un documental impressionant i colpidor, titulat «Els oblidats dels oblidats». **Els malalts mentals a l'Àfrica són els oblidats dels oblidats, ningú no se n'ocupa, són l'últim de l'últim.** En Gregoire és cristià i ens explica com va començar tot.

Un missioner amb qui vaig fer un pelegrinatge a Jerusalem va dir en una homilia que cada cristià havia de posar una pedra en la construcció de l'Església. Em va obsessionar la idea: «**Quina pedra hi podia posar, jo?**». Vaig formar un grup de pregària, anàvem a l'hospital a resar amb els malalts. Vaig descobrir-hi una sala on hi havia els qui no podien pagar la medicació, gent abandonada; ens vàrem fer càrrec de rentar-los i de comprar-los la medicació. Després vam decidir anar a visitar els presos que viuen en condicions lamentables patint fam i brutícia. Un dia vaig veure un home nu, buscant menjar a les escombraries, era un malalt mental; els havia vist moltes vegades, però aquell dia m'hi vaig aturar i vaig decidir, amb la meva dona, repartir-los menjar i aigua fresca a les nits.

La gent deia que jo també m'havia tornat boig, perquè ningú no s'apropa a un malalt mental, un posseït pel dimoni. Primer cal rentar-los i tallar-los el garbuix de cabells plens de polls, donar-los medicació i activitats per fer, és la manera per aconseguir bons resultats. Això va cridar tant l'atenció que el ministre de Sanitat em va dir que volia que la meva associació es repartís per tots els hospitals del país.

A Costa d'Ivori només hi ha dos hospitals psiquiàtrics i són de pagament. Els malalts són encadenats als arbres, colpejats, i no els donen ni aigua ni menjar perquè surtin els mals esperits dels seus cossos. Homes i dones encadenats que només la mort pot alliberar simplement perquè s'havien posat malalts. Una de les primeres imatges que vaig veure va ser un jove de vint-

i-un anys que la família havia tancat en una habitació, podrit, amb cucs per tot arreu, però encara viu. Tenia els braços i els peus lligats amb filferros a un tronc. El filferro havia entrat a la carn. Va morir, però dignament i somrient. A partir de llavors vam començar a anar pels pobles i vam descobrir tota mena de mètodes d'encadenament.

No es pot culpar les famílies; no saben què fer, i tractant-los malament els converteix en violents. **Cal estimar-lo**, només amb medicaments no tiren endavant. Als nostres centres són els malalts recuperats els qui acullen els nous. La vida amb ells és millor que amb la gent sana, el seu amor és sincer.

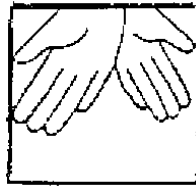
El que faig és més fort que jo. Si Déu ha permès que algú com jo, sense estudis, que no val res, s'ocupi d'aquestes persones, és perquè tots puguem obrir els ulls i canviem la manera de veure aquests malalts fins i tot a Europa, on un malalt em va dir: «Amb vostè a l'Àfrica els malalts treballen, aquí ens tanquen per no fer nosa».

Associació Saint Camille ha nascut a l'Àfrica, de mans africanes, a partir de les idees dels africans; amb la missió alliberar, guarir, rehabilitar i reinserir, socialment i laboralment els malalts mentals.

Actualment hi ha cinc centres amb més de mil residents amb el problema de les despeses de manutenció, acollida i medicació; i cal afegir la medicació de quinze mil malalts recuperats per reintegrar-los a les seves famílies. **Hi ha una veu que no fa servir paraules, escolta-la.** És la veu d'en Gregoire. Mai no és massa tard per fer allò que estimes. Podem fer que al nostre món hi hagi una mica més de bé entre els homes.

**No temis, no sofreixis, l'energia que guia
els estels i les galàxies és la mateixa que et dona vida a tu.**

CARME VILLARROYA
extret d'*Angoerma* 31 (març 2014)

Jesús,
ets llum
intensa i transformadora
en totes les nostres foscors.

Llum d'amor i d'energia,
Déu que se'ns presenta
en Tu
per a la humanitat,
força infinita que cerquem mirant al cel
i és dins nostre:
petita flama que ha de créixer
per aprendre
a ser foc transformador.

Jesús,
ets llum
que et reveles, t'escampes,
i ets present fa dos mil anys,
però també ara.

T'hem vist i també et veiem.
Els, en el mont Tabor,
nosaltres, en el nostre silenci, en la pregària,
en cada instant que no t'esperàvem
però Tu t'hi has fet present,
enlluernant-nos de tanta llum
a escampar, a contagiar.

Per això, i si et veiem,
i si hem entès que a través teu
veiem Déu
el gran repte ja no és creure,
Jesús,
el gran repte és seguir-te.